

NAŠI SUSRETI

RONDO ZA PRSTE I TRUBU UKE BRIZANIJA

Kada bih bio skladatelj, jedno od mojih djela bio bi rondo za tebe, za tvoj život. Nažalost, ne znam niti note. Ali znam pisati, o tebi, kao o svakom umjetniku ili umjetnici. Želim pisati o tebi, o tvojim prstima, o danima iz djetinjstva u veselom i blatnjavom naselju, kada još nisi imao trubu u tvojim rukama.

Tko si, reci mi, molim te?

Roden sam u jednoj siromašnoj radničkoj obitelji, bez ikakvih uvjeta za školovanje. Koliko sam puta samo promatrao moje vršnjake s torbicama ispod ruke, obasjane svjetlošću i srećom. Stajao bih tada tužan i zapitao sebe: «Da li ću ikada s nekim od takve djece podjeliti sreću?»

Kako si se počeo baviti glazbom?

Bio sam jako mlad, kada sam sa svojim prijateljem Fikrush Prokuplom počeo svirati trubu. Kao svaki početak - i naš bijaše vrlo težak. Na našim usnama mogli su se vidjeti tragovi plavog prstena, koji bi nastali od piska trube. Vježbao sam puno, naročito kada smo postali učenici Niže glazbene škole. Nakon dvije godine rada, 1954. godine postao sam član Simfonijskog gradskog orkestra. Moja sreća je dotala vrhove planina. Ali, i obaveze. Trebao sam raditi marljivije i samouvjerenije. Stalno bi mi se činilo da još nisam pronašao sebe. Imao sam potrebu postaviti prste na trubu i proizvesti zvukove divljijeg ritma. Bio sam mlad. Iz mene je stalno izvirala snaga. Želja mi se ispunila taj dan kada postao član Zabavnog orkestra Radio Prištine.

Često te vidim u pošti. Što tamo radiš?

Šaljem bratu novac u Niš. Pohada Glazbenu školu, odsjek violine.

Koliko teže aplauzi, koje si dobio na mnogo koncerata?

Puno. Potiču me da radim još više. Aplauzi i nagrade. Godine 1961. proglašen sam najboljim instrumentalistom na pokrajinskom takmičenju. Tada sam dobio i Zlatnu plaketu. A sretniji nego ikada bio sam kao dobitnik Oktobarske nagrade 1962. godine.

Što se dogodilo sa tvojim prijateljem, Fikrush Prokuplom?

Njega je više privukla narodna glazba, i život predaka. Izvodi glazbu po restoranima u Hrvatskoj. Nadaren je i mogao bi postići ono što sam i ja postigao.

Hvala Ti, Ukë! Hvala Ti što si nam otkrio dio tvog života za čitatelje «Rilindje». Ali, zaboravio si nam još nešto reći. Nisi nam ništa rekao o tvom najvećem uspjehu u životu. Nisi nam rekao da si vlasnik indeksa broj 586 na Glazbenom odjelu Više pedagoške škole.

*M. Gashi
(Mirko Gashi)*